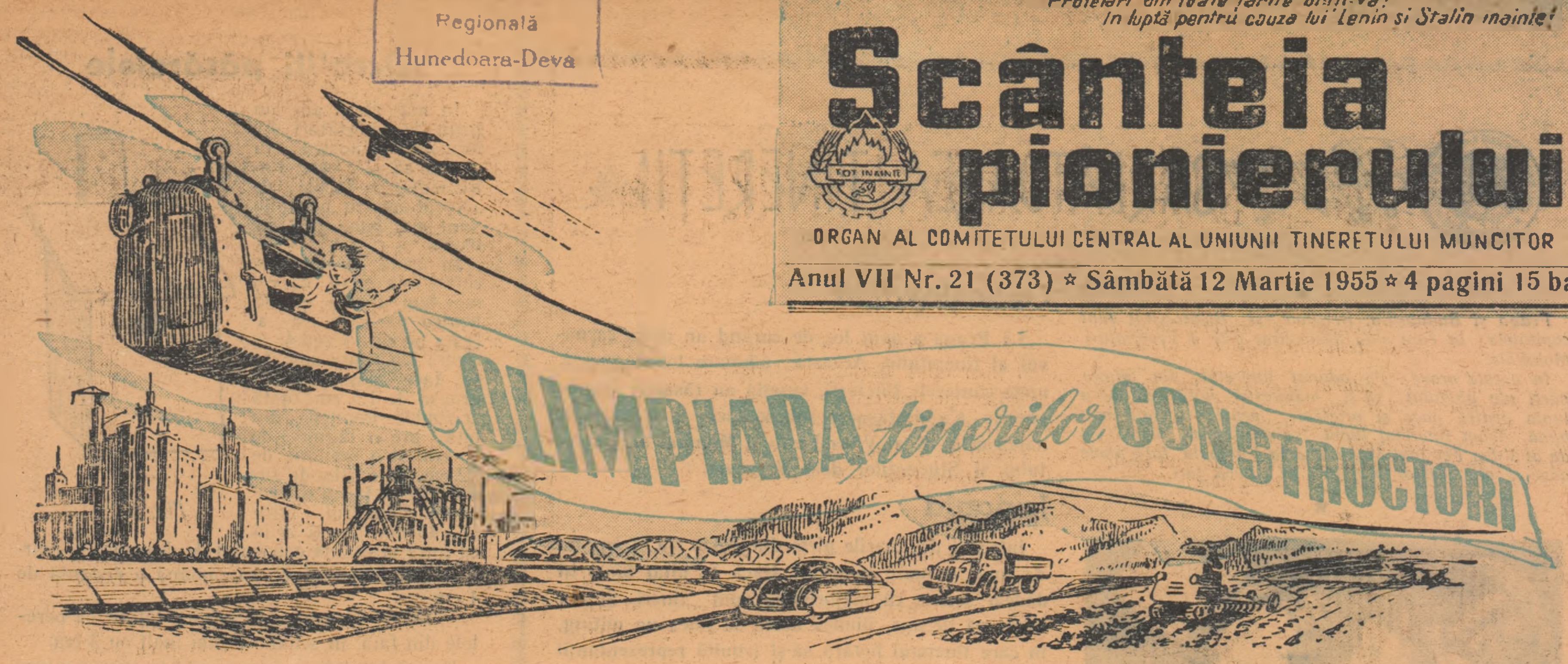
Proletari din toate țările uniți-vă!
În lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 21 (373) * Sâmbătă 12 Martie 1955 * 4 pagini 15 bani

Spor la lucru, tineri constructori!

de Acad. Prof. Eugen Bădarău

Sunt foarte puțini aceia care să nu fi auzit de flăcăul din Bintinți, maistorașul Aurel Vlaicu. S'au scris povești, cărți, s'a vorbit la radio despre viața primului nostru constructor de avioane. Aurel Vlaicu ne apare ca un pasionat constructor, un iubitor al fizicii, al matematicii, al mecanicii practice. Și așa a și fost. Încă de mic copil, lui Vlaicu i-a plăcut să cerceteze fenomenele fizice și legile lor, să cunoască tainele matematicii și mai ales să construiască singur fel de fel de mecanisme, aparate simple, mașinării. Anii au trecut, și Vlaicu a ajuns un adevărat meșter al avioanelor.

Astăzi în țara noastră se întâlnesc mii de constructori pricepuți. În fabrici, numeroși muncitori aduc modificări mașinilor la care lucrează, inventează diferite mecanisme care ușurează munca și fac economii statului.

Ca să ajungi însă un constructor priceput, așa cum a ajuns Vlaicu, așa cum sunt numeroși oameni ai muncii din țara noastră, trebuie să pătrunzi mai adânc tainele nebănuit de frumoase ale fizicii și matematicii, și totodată să cauți să realizezi mici aparate și mecanisme, dând viață cunoștințelor teoretice căpătate în școală.

Olimpiada Tinerilor Constructori, prin temele pe care le propune, vă oferă prilejul de a împleti cunoștințele voastre de fizică și matematică cu priceperea și îndemânarea în realizarea unor construcții simple. Realizarea fiecărei construcții va trebui să arate și inițiativa voastră, modul cum înțelegeți să puneți în practică principiile mecanicii, ale electricității, ale căldurii și opticii.

Realizând astăzi aparate mai simple, mâine, altele mai complicate, veți ajunge constructori pricepuți, necesari lucrărilor mărețe ce se ridică în patria noastră.

Participați cât mai mulți la Olimpiada Tinerilor Constructori, în dorința de a realiza aparate și mici mecanisme care să funcționeze cât mai bine, dovedindu-vă inițiativa, priceperea și îndemânarea voastră.

Ce aveți de făcut

Deschidem astăzi, în paginile gazetei noastre, Olimpiada Tinerilor Constructori. La această Olimpiadă pot participa toți pionierii și școlarii claselor a III-a, a IV-a, a V-a, a VI-a, și a VII-a

În paginile gazetei se vor propune 9 teme de construcții, arătându-se pentru ce clase corespund. Temele vor fi împărțite câte 3 pe grupe de clase. Cei care doresc să participe la Olimpiadă își vor alege, după dorință, construcția uneia din cele trei teme propuse pentru clasa din care fac parte.

Participanții au dreptul să modifice, să îmbunătățească construcția aleasă.

La Olimpiadă pot lua parte și grupe de pionieri sau colective ale cercurilor tehnice. Dacă se participă în colectiv, trebuie realizate, în mod obligatoriu, trei construcții din cele propuse.

Cei mai pricepuți constructori vor primi premii. Premiile sunt următoarele:

Premiul I: o bicicletă. Premiul II: un aparat de radio. Premiul III: un aparat fotografic.

Se vor da mențiuni în cărți, creioane automate, truse de traforaj.

Premianții și menționații primesc o diplomă și o insignă.

Olimpiada se încheie la 1 Iunie 1955.

Participanții vor trimite construcțiile lor, prin poștă, până la data de 15 Mai a.c., pe adresa: Redacția „Scânteia pionierului" — Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii" — București". *În pachet se va pune și o dovadă, semnată de instructorul superior de pionieri și director, în care să se arate în ce clasă este participantul și să se certifice că executarea modelului aparține participantului*

Juriul Olimpiadei

Acad. prof. Eugen BADARAU
Ing. Adrian LISSEANU
Ing. I. POPESCU
(dela Palatul pionierilor).

Temele pentru clasele a III-a și a IV-a

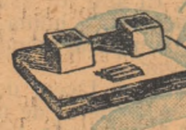
Adăpătoare automată pentru păsări

Adăpătoarea automată pentru păsări se compune din trei părți principale: suportul, sticla cu apă (izvorul) și tava sau farfurioara în care cade apa și de unde beau păsările. Suportul îl construiți din lemn, avînd grosimea de 5-8 mm. Sticla poate fi o sticlă obișnuită de apă iar tava, o tavă de bucătărie. Sticla se prinde de suport așa cum vedeți în schiță.

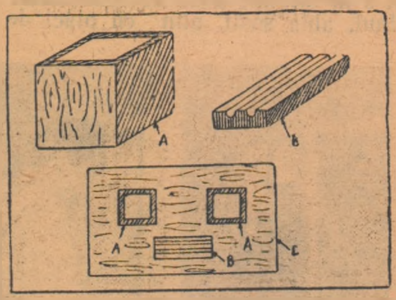
Rămân la alegerea constructorilor, dimensiunile suportului și modul de fixare a sticlei. Deasemeni, ei mai trebuie să găsească poziția cea mai bună pentru ca apa să alimenteze continuu tava, însă fără să se scurgă dintr'odată.

Un suport-călimară

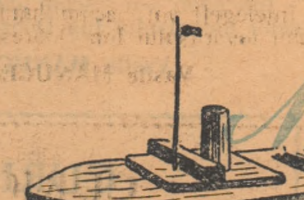

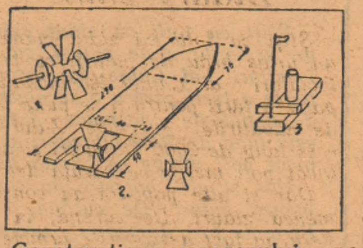
O temă nu prea grea de realizat este construirea unui suport-călimară. Suportul se compune din: două piese A, în care intră sticluțele cu cerneală; piesa B, pentru tocuri și creioane, și placa C, pe care se montează piesele A. și B. Toate piesele se fac din placaj sau lemn de tei, de 5 mm. grosime.

Nu indicăm dimensiunile pieselor, deoarece ele depind de mărimea sticlelor de cerneală pentru care faceți suportul. În schiță nu sunt date decât formele pieselor și felul cum trebuie montate. Puteți înfrumuseța construcția. În tot cazul, trebuie să lucrați foarte atent și îngrijit.

Modelul unui vaporaș

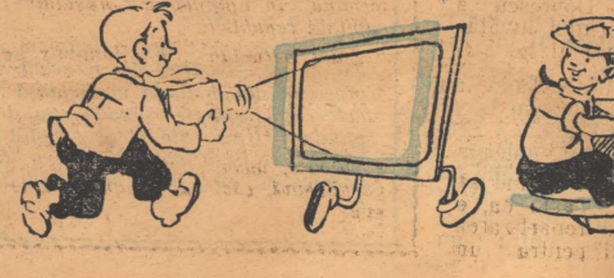

Construcția vaporașului pe care vi-o propunem este destul de ușoară. Vaporașul este alcătuit dintr'o placă de placaj, care este partea principală dintr'o roata cu palete — confecționată dintr'un mosoraș de ață — și câteva piese simple care-i dau înfățișarea de vaporaș. Placa o construiți din placaj, după dimensiunile indicate în schiță. La partea dinapoi, ea este prevăzută cu o crestătură pentru mosoraș. Roata cu palete o confecționați dintr'un mosoraș vechi, iar paletele le faceți din tablă subțire, după dimensiunile din schiță.

Celelalte piese ale vaporașului le faceți din lemn. Prinderea mosorașului cu palete, cât și a celorlalte piese o puteți face fie în cuișoare, fie în clei. Rămâne la alegerea constructorilor să aducă completări sau îmbunătățiri modelului nostru.

(Temele pentru celelalte clase vor apărea în numerele viitoare).

Pentru SĂRBĂTOAREA TINEREȚII

★

Praga și Budapesta, Berlinul și Bucureștiul sunt capitalele în care s'au desfășurat cele 4 Festivaluri Mondiale.

In aceste orașe s'a adunat tineretul din multe părți ale globului să-și manifeste hotărîrea de a lupta pentru pace și prietenie, pentru o viață mai bună. Acum tineretul lumii se pregătește pentru cel de al V-lea Festival Mondial dela Varșovia. Iată unele aspecte ale acestor pregătiri în câteva țări.

★

Peste câteva luni Varșovia va primi oaspeți din toate colțurile lumii, Va fi încă un prilej pentru tineri să se cunoască și să se împrietenească, să găsească împreună calea de luptă împotriva pregătirilor de război, pentru o viață liberă, fericită.

Cehoslovacia

La Praga a avut loc de curând un mare carnaval al tineretului. Această adunare tovărășească, unde cântecele tinerești, veselia au răsunat nestingherite, s'a desfășurat sub lozinca: „In întâmpinarea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților dela Varșovia.

Japonia

Intr'una din marile piețe din Tokio s'a strâns nu de mult o mare mulțime. Dacă te uitai bine, îți dădeai seama că majoritatea sunt tineri. Și era firesc să fie așa, fiindcă acolo se ținea un miting, în care tineretul hotăra să-și trimită reprezentanții săi la Varșovia.

Delegații care vor veni la Festival nu pot nădăjdui că vor fi sprijiniți de stat; de aceea, în fiecare zi tinerii depun la Fondul Festivalului câte 10 yeni, iar în zilele de salariu câte 100 yeni.

Egipt

Ne aducem și acum aminte cu bucurie de competițiile sportive care au avut loc la București în cadrul Festivalului. Și la Varșovia vor avea loc nenumărate întâlniri sportive. Din Egipt aflăm că Federația de atletism pentru amatori va participa cu o echipă completă.

„Numai pentru un timp"

Sala mașinilor dela IPROFIL este prima „stație" în drumul plin de peripeții al plăcilor de panel până să iasă pe poarta fabricii sub înfățișarea unor dulapuri, scaune ori mese. Abia scăpate de sub dinții nemiloși ai rindelelor și fierăstraielor mecanice, piesele de mobile se pomenesc urcate cu ascensorul la etajele de deasupra, unde alte mâini meștere le iau în primire, le încovoaie, le ajustează, le încleiază, le șlefuiesc...

Iată, chiar acum, în curtea fabricii s'au întâlnit două autocamioane. Unul, abia sosit, plin cu plăci de panel — materie primă. Altul, care pleacă, încărcat cu niște mobile de o culoare plăcută, lustruite ca oglinda. Mai mult ca sigur, dacă plăcile de panel ar avea grai, ar zice cu mare mirare și cu invidie chiar, către mobile: „Vai, suratelor, tare mândre v'ați făcut la chip!"

...Tâmplarii de aici, dela IPROFIL, modelează lemnul, îi dau alcătuiri felurite, trainice și frumoase, folositoare oamenilor. O fac cu iscusință și cu drag. Sunt între ei și oameni vârstnici, care lucrează de zeci de ani în întreprindere, și tineri veniți de curând. Toți de-o-potrivă își iubesc meseria. „Să fii mândru de meșteșugul tău și să-l iubești!" Tinerii au înțeles repede puterea covârșitoare a acestui simțământ. Au înțeles muncind alături de cei vârstnici, care s'au plecat cu înțelegere și dragoste spre ei, noii veniți. Fiindcă meșterii tâmplari de aici, nu știu să umble numai cu lemnul și să-l modeleze. Ei știu tot așa de bine să sădească într'o inimă tânără, dragostea de muncă, mândria de bun meșteșugar...

Iată, să facem un popas vremelnic în atelierul de montaj. Il vedeți pe băiatul acela voinic și mlădios, cu mânecile bluzei sumese, cu șapca dată pe ceafă? E Ivan Tudor. Nu lucrează de mult aici. Abia anul trecut a absolvit școala profesională. Iată-l, a isprăvit de încheiat piesele unui dulap. Mai verifică o dată fiecare amănunt. Apoi își dă șapca și mai pe ceafă, semn că e satisfăcut. A ieșit lucru bun!

...La câțiva pași mai încolo, un meșter în halat albastru și cu tâmplele cărunte s'a întrerupt o clipă din lucru. Privește pe furiș la Tudor, pe sub ochelarii cu rame de oțel. E comunistul Ion Dobrescu. In licărul cald din ochii lui, e dragoste de părinte, mulțumire adâncă și zâmbet. Ion Dobrescu a fost aici, în fabrică, primul învățător și prieten mai mare al lui Tudor...

Pe băncile școlii fiind, Tudor nu prea se gândea cu entuziasm la viitoarea lui meserie. „Tâmplar? Hm, să hârșcâi toată ziua cu rindeaua... te umpli de rumeguș... Pe când să lucrezi într'un birou, asta da, e ceva!" Totuși a primit repartizarea la IPROFIL. „Numai pentru un timp" își zicea în sine. Și-a mărturisit gândurile și tovarășului Dobrescu. Acesta a clătinat cu mâhnire din cap, dar n'a zis nimic. De atunci însă, i-a vorbit cu și mai multă blândețe, i-a desvăluit cu și mai multă răbdare tainele meseriei. Zilele se scurgeau. Odată, într'o clipă de răgaz, meșterul i-a spus lui Tudor:

— Eh, odată și odată mâinile astea două o să-mi fie bătrâne și ostenite. O să trebuie să mă despart de atelier de lucrul meu Ce fericit aș fi să știu că mi-am lăsat aici în loc un om de nădejde. Să vin din când în când să-l văd cum lucrează și să-mi crească inima...

Tudor a tăcut, s'a îmbujorat și s'a uitat în jos.

Altă dată, mai târziu, meșterul a întrebat ca din întâmplare:

— Ei, când socotești să-ți schimbi munca? Adică știi... parcă spuneai, undeva, într'un birou...

Tudor a clipit întâi a mirare, apoi s'a aprins rău:

— Asta-i bună! Adică mă credeți un încurcă-lume? Eu nu...

Ințelegeți voi acum lumina din ochii tovarășului Ion Dobrescu?

Vasile MANUCEANU

Ocrotiți păsărelele

In mai mulți ani, un grup de cercetători din Ministerul nostru au căutat să afle care dintre cuiburile făcute de oameni pentru păsărele sunt mai bune, mai potrivite.

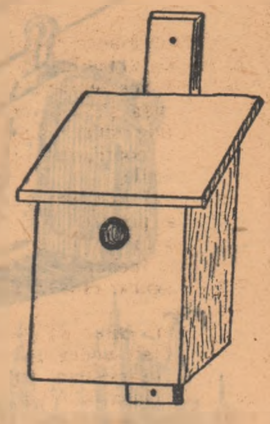

Fig. 1

In urma acestor cercetări s'a găsit că cel mai bun tip de căsuță pentru păsărele este acesta pe care-l vedeți în figura I. Căsuța aceasta se face din scândură groasă de 1,5 cm., dată la rindea. Peretele din față are o lățime de 16 cm. și o înălțime de 22 cm. In partea de sus a peretelui faceți o gaură cu diametrul între 32—45 mm. Aveți grijă ca între streașina capacului de deasupra și marginea de sus a găurii să rămână o distanță de 4 cm.

Peretele din spate are aceeași lățime ca peretele din față, în schimb e mai înalt cu 3 cm.

Pereții laterali au forma unui trapez cu o singură latură oblică. Lățimea lor este de 13 cm.; latura mai înaltă are 25 cm., iar latura mai mică — 22 cm

Fundul căsuței îl faceți dintr'o scândură dreptunghiulară cu lățimea de 13 cm. și lungimea de 16 cm. Acoperișul are tot formă dreptunghiulară, dar dimensiunile sunt ceva mai mari: lățimea de 20 cm. iar lungimea de 22 cm.

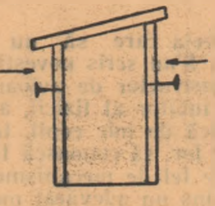

Fig. 2

Prindeți apoi toate aceste părți în cuie. Aveți grijă însă ca unul din pereții laterali să-l prindeți numai în două cuie bătute față în față pe același ax (vezi fig. 2). Aceasta va face posibilă deschiderea peretelui și curățarea, în toamnă, a cuibului

Acoperișul trebuie așezat în așa fel ca în față să rămână o streașină de 4 cm., iar pe celelalte laturi, de 2 cm.

Căsuța trebuie prinsă de o bucată de scândură, lată de 5 cm. și înaltă de 42 cm., ca în figura 3.

Vopsiți apoi căsuța într'o culoare închisă, apropiată de cea a trunchiului de copac S'a observat că păsărelele intră mai greu în căsuțele nevopsite

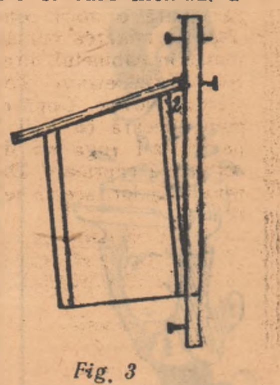

Fig. 3

Instalarea căsuțelor trebuie făcută cel târziu la 1 Aprilie. Ele se așează pe tulpina copacilor din pădure sau a pomilor din livadă, cam la 4 metri înălțime

Trebuie dată o mare grijă instalării căsuțelor. Câteva căsuțe trebuie instalate la marginea pădurii sau livezii, iar celelalte în interior, în special în poiene și luminișuri, de preferință în apropierea unei ape Intre o căsuță și alta să fie o distanță de circa 3 m.

Deschiderea căsuței să fie așezată spre sud, pentru a avea soare.

Aveți grijă de păsărele, ocrotiți-le! Ele fac un mare serviciu oamenilor, distrugând zilnic milioane de omizi.

Ing. Al. FRATIAN
dela Ministerul Agriculturii
și Silviculturii

CURIOZITĂȚI ȘTIINȚIFICE

Ziduri chinezești

Știți cu toții că zidul chinezesc este un uriaș brâu de piatră, cu care vechii locuitori ai Chinei își înconjuraseră o parte a țării pentru a se pune la adăpost de năvălirile dușmane Zidul chinezesc este lung de 2000 kilometri și așa de lat, încât poți merge cu căruța deasupra lui.

Dar și alte popoare au construit asemenea ziduri. De curând, în republica Peru au fost descoperite urmele unui zid care datează din veacul al șaisprezecelea. Zidul începe la izvoarele râului Rio de San a, străbate văi și munți și se termină în apropierea orașului Lima, capitala republicii.

Zidul peruvian are o lungime de 300 km. și este construit din teracotă. El este prevăzut din distanță în distanță cu creneluri și fortărețe rotunde sau dreptunghiulare Unele din ele sunt atât de încăpătoare, încât pot adăposti o întreagă garnizoană, căci au o suprafață de 6000 m.p.

Cercetările arheologice au găsit urmele unor astfel de ziduri și în alte regiuni ale Americii de Sud S'a stabilit că ele marcau în acelaș timp frontiera dintre diferitele state din această parte a lumii.

O floare uriașă

In insula Sumatra crește o floare parazit. Faptul acesta n'ar avea nimic extraordinar, căci flori parazite cresc pe tot globul și sunt bine cunoscute. Dar „Rafflesia Arnoldi" este un adevărat uriaș, dacă ținem seamă de faptul că diametrul ei atinge un metru. Mugurii ei sunt de mărimea unei verze și au o greutate de 6 kg fiecare. Când se deschide mugurul face un zgomot asemănător unui șuerat și din el apar florile, de culoare roză, cu cinci petale în forma unei cești de ceai

„Rafflesia Arnoldi" aproape că n'are tulpină Crește numai la rădăcina sălciilor cu a căror umezeală se hrănește.

Căprioarele școlii

— Căprioare! Două căprioare! Jurek Waszkiewicz năvăli în clasă, strigând aceste cuvinte. Uitase să închidă ușa și să-și dea șapca jos.

— Unde sunt? Cum arată? îl întrebară copiii, înconjurându-l din toate părțile.

— Le-ai luat din pădure?

— Ce pădure! Le-am văzut la Kaszuba în grajd, spuse Jurek.

— Ai înebunit? Căprioare în grajd? spuse cineva din fund, râzând.

— Sunt chiar în grajd. De altfel le puteți vedea și voi.

După terminarea cursurilor, toți cei din clasa a VI-a o luară la fugă spre gospodăria lui Kaszuba. Împreună cu ei mai veniră și băieți dintr'a V-a, și chiar dintr'a VII-a. Se opriră cu toții în fața grajdului, apoi intrară pe rând, în grupuri, să vadă căprioarele. Cei din urmă nu mai apucară să vadă nimic. Kaszuba observase ceva, căci ieșise din casă.

— Ce vă uitați în grajd? strigă

el. Fără să-i dea vreun răspuns, băieții o luară la goană spre școală.

LA CETĂȚEANUL KASZUBA

A doua zi, copiii nu discutară decât despre cele două căprioare. Povestea lor o aflară și învățătorul și instructorul.

— Ce frumoase sunt, micuțele de ele. Ce ochi, ce urechi, ce botișor, șușoteau fetele între ele.

Băieții erau mai serioși. În pauză ținură o mică consfătuire, iar după terminarea cursurilor s'au adunat în cabinetul directorului, Jurek Waszkiewicz, Zenec Tunichi, Gerard Nowac. După o scurtă discuție plecară cu toții la Kaszuba, pentru a-l ruga să doneze școlii cele două căprioare. Dar, spre surprinderea lor, acesta refuză în chip hotărît.

— Nu vă dau căprioarele! — se răsti el. Eu le-am găsit, eu o să le cresc. Când o să fie mari, o să le tai.

Băieții priviră nedumeriți unul la altul. Cum? Să le taie? Nu puteau să se împace de fel cu gândul acesta. Kaszuba era încăpățânat. Nu se lăsă înduplecat de rugămințile lor. Dar nici școlarii nu se lăsară așa, cu una, cu două. Trimiseră o scrisoare către Asociația Vânătorilor din R. P. Polonă.

Peste câtva timp primiră următorul răspuns:

„Asociația Vânătorilor din R. P. Polonă autorizează pionierii dela Școala Skulsk să crească cele două căprioare. Cetățeanul Kaszuba este obligat să le predea școlarilor".

Chiar în ziua în care au primit această scrisoare, școlarii aduseră căprioarele la școală și le adăpostiră în grajd.

KUBUS ȘI FLORCIA

Acum căprioarele au 8 luni și sunt foarte frumoase. În grădină pionierii au construit o cușcă anume pentru ele. Din când în când, animalele sunt lăsate să se plimbe în aer liber. Sunt atât de blânde, încât nu mai încearcă să fugă în pădure. De altfel, ele au fost și dresate.

Odată, la cercul de Științele Naturii, s'a vorbit despre reflexele condiționate. Atunci școlarii au hotărît să facă experiențe și cu căprioarele lor. De câte ori li se aducea hrana, cineva ciocănea cu lingurița pe o sticlă. După câteva săptămâni, căprioarele ieșeau din culcuș la sunetul sticlei, crezând că li se aduce de mâncare.

Toată clasa are grijă de căprioare, dar cel mai mult le iubește Jurek Waszkiewicz. La început, când erau încă mici, Jurek le hrănea cu biberonul.

Cel mai mare haz a fost când să le pună nume. La o adunare specială a cercului tinerilor naturaliști, pionierii au făcut fel de fel de propuneri. S'a hotărît dela început că una este băiat, iar cealaltă fată. Majoritatea era pentru ca animalele să poarte numele de Kubus și Florcia. S'a dovedit însă că Florcia este mai degrabă Florek. Dar ce să-i faci? Florek, s'a obișnuit atât de mult cu numele său de fată, încât nu se simte deloc băiat. Dacă îl strigi Florek, nu-ți acordă nicio atenție, dar când îi spui Florcia, ciulește urechile și te ascultă.

— „Fetițo" ce ești, râd copiii de el. Nu știi că ești „băiat"? Rușine! Dar el tratează cu totală indiferență aceste glume.

ZB. PAWLOWSKI

Din ziarul pionierilor polonezi „Swiat Mlodych" Nr. 16—1955

Sub drapelul unității

Georgeta Vesa, din clasa a VI-a B, Vasile Șerban, din clasa a VI-a C, și Eugenia Crăciunescu, din clasa a VII-a B, dela Școala de 7 ani, cu limba de predare română, din Dumbrăveni, regiunea Stalin, au obținut până acum numai note 5. Colectivul de conducere a hotărît să fie fotografiați sub drapelul unității.

* * *

NOUL TEATRU DE PĂPUȘI

— Ce bine ar fi să avem în școala noastră un teatru de păpuși! Am putea să dăm spectacole pentru copiii din cartier și chiar și pentru elevele mai mici dela noi...

— M'am gândit și eu la asta, Veronica. Dar crezi tu că-i așa de ușor de făcut un teatru de păpuși? Și cine să-l facă?

— Cum n'are cine? spuse Eufimia către colega sa. Dacă am propune colectivului de conducere al unității?

INCEP PREGATIRILE

Dorința celor două pioniere a fost numaidecât luată în discuție.

Georgeta Vintilă, conducătoarea detașamentului 3, se sfătuia cu pionierele din detașamentul ei.

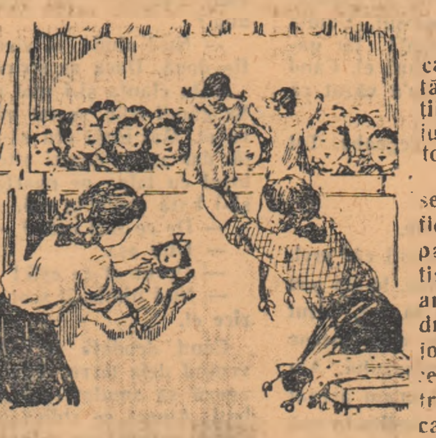
— Eu aș zice ca teatrul de păpuși să fie pregătit de detașamentul nostru — spuse Anișoara Căpităniță. Eu m'aș ocupa de decoruri...

— Dar ce piesă o să jucăm? întrebă Sanda repede.

— O să găsim noi și piesa — vorbi Anghel Udrescu. Georgeta privi pe Elena, cărei îi străluceau ochii de bucurie. Își dădu seama că și ea voia să participe la închegarea teatrului și de aceea se grăbi să spună:

— De acum, vom avea de muncit. Toată lumea trebuie să învețe bine. Cei care nu-și îndreaptă situația la învățătură nu vor putea să ne ajute. Elena înțelese că Georgeta vorbea și pentru ea. Se hotărî să nu mai vină la școală cu lecțiile neînvățate și cu temele nescrise.

Peste câteva zile, gazeta de perete chema la lucru detașamentul. În articolele lor, Axonița și Anișoara arătau că două dintre grupe au pornit să caute tipare de păpuși. Și articolele mai vesteau un lucru îmbucurător: Elena fusese ascultată și primise numai note bune. Se găsise și o piesă frumoasă, în care era vorba de silitori și leneși. După ce au luat tipare de păpuși și costume dela Palatul pionierilor fetele s'au dus acasă la Eufimia. Mama ei le arăta cum să croiască după tipare. Toate fetele lucrau cu tragere de inimă. În același timp, un alt grup mergea acasă la surorile Căpităniță, unde se pregăteau

decorurile. Georgeta și Anișoara care sunt talentate la desen, desenau și colorau atent zeci de brăduți pe un carton mare, alb.

*

— Ei, e gata teatrul? întreba mama Sandei de câte ori fata se întorcea dela școală.

Și de astă dată întreabă mama, dar nu primi răspuns. Sanda era necăjită.

— Știi, mamă, începu să spună Sanda, — eu Postelnicu Elena și Axonița am fost alese să mânuim păpușile. Elena și cu mine aproape că ne știm rolurile pe de rost. Axonița însă nu vrea să vină la repetiții — spune că are de învățat. Ce, parcă noi n'avem?

— Ar trebui să vorbiți încă o dată cu ea. Să-i arătați că tocmai de aceea ați ales-o, pentru că învață bine. O muncă în plus n'o va face să-și neglijeze învățătura. Sfatul mamei a ajutat. Sanda, a doua zi, a căutat să-i vorbească cu multă răbdare Axoniței despre încrederea ce o avea detașamentul în ea. Și Axonița n'a mai lipsit dela repetiții. Colegele i-au dovedit că are timp și pentru învățătură și pentru repetiții.

IN ZIUA SPECTACOLULUI

Maria și Elena, care împărțiseră toată săptămâna invitații, se învârteau grijulii să vadă dacă toată lumea are loc. Însfârșit freamătul se potoli. Cortina înflorată fu dată deoparte și tinerele artiste începură să-și arate măestria. E drept, scena era cam joasă și din cauza aceasta mânuitoarele trebuiau să stea aplecate. Altfel, odată cu păpușile, publicul ar fi zărit și capetele lor. Dar această greutate nu le împiedica să mânuiască cu atenție și cu dibăcie...

Un băețan se strecură pe ușă, ținând de mână pe surioara lui care e la grădiniță. Aflând de primul spectacol al teatrului de păpuși dela școala „Ion Creangă" ei au venit într'un suflet, tocmai dela marginea cartierului. Într'o clipă li se făcu loc și scena îi fură și pe el...

La sfârșit lumea aplaudă entuziasmată. Erau primele aplauze care răsplăteau munca detașamentului.

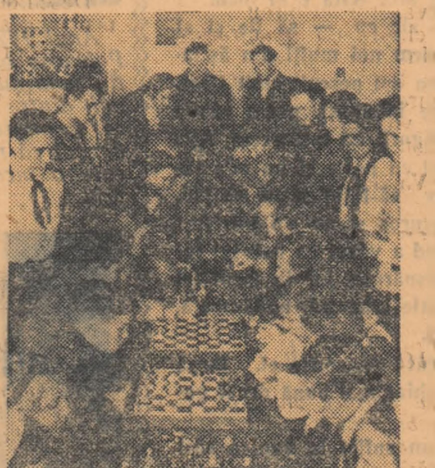
Elena DRAGOȘ

Vești dela spartachiadă

Ultima partidă

Sala era plină de glasurile vesele ale pionierilor. În mijloc, o masă lungă cu table de șah își aștepta concurenții. Urma să se dispute finala spartachiadei la șah, între reprezentanții unităților pionierești din Sighișoara. Toți copiii erau emoționați și așteptau cu nerăbdare începerea jocurilor. Ardea în ei dorința de a învinge și de a câștiga mult doritul titlu de campion al orașului.

Tovarășul Suciu le-a explicat regulile concursului și, după câteva minute, nu se mai auzea o șoaptă. Lupta n'a fost ușoară. Dar rând pe rând, învingătorii și-au arătat superioritatea. La cele trei categorii de vârstă au ieșit câștigători următorii pionieri: Apăteanu Ion unitatea 2, Boroș Aron unitatea 5, Dénes Sándor unitatea 5. La fete, au ieșit campioni Mărgineanu Stela unitatea 8, Pintea Domnica unitatea 1, Florea Olga unitatea 4.

Velea e campionul raionului nostru

Au trecut doar câteva săptămâni din ziua aceea când, intrând în clasă, tovarășul instructor ne-a întrebat cine dorește să joace șah. Ținînte că ne-am prezentat aproape toți. Dar când am ajuns să ne măsurăm puterile, am observat că pionierul Velea este cel mai tare. Acest lucru s'a dovedit în curând pentru întreaga noastră unitate, când el a reușit să obțină victoria în partida cu Eremia și Treistaru. Până atunci ei fuseseră cei mai buni șahiști ai școlii.

Nu de mult s'a ținut în raionul nostru ultima fază a spartachiadei pionierilor și școlarilor la șah. A participat și Velea, reprezentându-ne unitatea. Și nu mică ne-a fost bucuria când am aflat că Velea al nostru a devenit campionul raionului Slatina.

Rodica JIANU

Școala de 7 ani, — Piatra Olt

N. Nosov

Cu Alic la bunicul

Vara trecută eu și cu Alic am fost la bunicul. Alic e fratele meu mai mic. El încă nu învață la școală, dar eu am intrat acum în clasa I-a. Și totuși nu mă ascultă deloc!... La urma urmei, nici n'am nevoie!...

Indată ce am ajuns acolo, am scotocit prin toată curtea, prin toate șurile, ne-am cățărat în pod. Eu am găsit un borcan de sticlă în care fusese dulceață și o cutioară rotundă de fier pentru cremă de ghete. Alic a găsit o clanță veche și un galoș mare pentru piciorul drept, în stare destul de bună. Era cât pe ce să ne luăm la bătaie, în pod din pricina unei undițe. Eu am văzut-o primul și am spus:

— Asta e a mea!

Alic a început să țipe:

— Ba e a mea! Ba e a mea!

Eu am înhățat undița, dar Alic se agăță de ea și încercă să mi-o smulgă. Atunci m'am supărat și am smucit-o odată... Alic era gata, gata să cadă! Apoi mi-a spus:

— Nu te mai umfla în pene! Ce-mi trebuie mie undița ta! Eu am un galoș.

— N'ai decât să-l strângi în brațe! Dar pe undița mea să nu te prind că pui mâna!

In șură am găsit o lopată și m'am dus să dezgrop râme pentru că vroiam să prind pește. Alic s'a dus la bunica și i-a cerut o cutie de chibrituri.

— Ce să faci cu ele? — îl întrebă bunica.

— Vreau să fac un foc în curte, să pun deasupra galoșul. O să se topească și o să se prefacă în gumă.

— Ia mai lasă poznele. Vezi c'ai să dai foc casei! Nu, drăguțule — degeaba mă rogi. Nici să n'aud de asta!

Atunci Alic luă clanța găsită în șură, legă de ea o sfoară, iar de capătul celălalt al sforii legă galoșul. Umbla prin curte trăgând de clanță iar galoșul se târa pe pământ după el. Când s'a apropiat de mine și m'a văzut că dezgrop râme, mi-a spus:

— Nu te mai osteni degeaba. Tot n'ai să prinzi nimic.

— Și de ce, mă rog?

— Am să vrăjesc peștele.

— N'ai decât, să-l vrăjești cât vrei.

Am scos mai multe râme, le-am pus în cutiuță și m'am dus la iaz. Iazul e în spatele curții, acolo unde începe grădina de legume a colhozului. Am pus în cârlig o râmă și m'am așezat pe mal. Am aruncat apoi undița în apă și am început să urmăresc pluta. Dar Alic se furișă în spatele meu și se apucă să țipe cât îl ținea gura:

„Descântă baba descântă moșul.
Descântă ursulețul cenușiu!"

L'am lăsat în pace. Știam că dacă-i spun ceva, o pățesc și mai rău.

In cele din urmă se sătură de descântat, aruncă galoșul în iaz și începu să-l târască de sfoară prin apă. Apoi îl trăzni prin cap altceva: aruncă galoșul în mijlocul iazului și se apucă să țintească cu pietre în el. Galoșul se ducea la fund, iar Alic îl scotea din nou la suprafață, de sfoară.

Am răbdat eu cât am răbdat, dar n'am mai putut!...

— Cară-te de aici! Mi-ai speriat toți peștii!

Dar el mi-a răspuns liniștit:

— Ei și? Tot n'ai să prinzi nimic. Am descântat eu peștele.

Și aruncă din nou galoșul în mijlocul iazului. Am sărit atunci ca ars, am luat un băț și m'am repezit la Alic. A luat-o la sănătoasa cu galoșul tras de sfoară după el. De-abia a scăpat de mine cu fuga.

M'am întors la iaz și m'am apucat din nou de pescuit. Am stat așa mult timp... Soarele se ridicase sus de tot, dar eu tot mai stăteam, cu ochii țintă la plută. Nu se prindea peștele și pace! Imi venea să mor de necaz. Eram atât de furios pe Alic, încât aș fi fost gata să-l stâlcesc în bătaie. Nu fiindcă aș fi crezut în descântecele lui, dar știam că întorcându-mă dela iaz fără pește, o să râdă de mine... Și ce n'am făcut! Ba aruncam undița mai departe de mal, ba mai aproape, lăsam cârligul să se ducă mai la fund — dar nu mergea deloc. Am stat până mi s'a făcut foame și am plecat spre casă. Deodată aud niște ciocnituri:

— Cioc, cioc! Toc, toc!

Mă apropii de poartă, mă uit, era Alic. Făcuse rost, cine știe de unde, de un ciocan și de niște cuie și bătea în poartă clanța lui.

— De ce-o bați acolo?

— Aha! A venit pescarul. Dar unde ți-e peștele?

— N'auzi ce te'ntreb? De ce bați clanța acolo? Nu vezi că mai este una?

— Nu-i nimic — zice el — lasă să fie două. Dacă se strică una?

Bătu clanța și-i mai rămase un cui. Se gândi Alic, se tot gândi ce să facă cu el. Mai întâi vru să-l bată în poartă, dar apoi născoci altceva: puse galoșul cu talpa pe poartă și se apucă să-l bată acolo în cui.

— De ce faci asta? — îl întreb eu.

— Uite așa.

— De prost ce ești!

— Nu-i nimic, îl scot eu pe urmă, — zice el.

Când, deodată îl vedem pe bunicul venind dela lucru. Alic se sperie și se apucă să smulgă galoșul, dar nu izbuti. Atunci se ridică în picioare, ascunse galoșul cu spinarea și rămase așa. Bunicul se apropie de noi și ne spuse:

— Ei, bravo, copilași! De-abia ați sosit și v'ați și apucat de treabă. Dar cui i-a dat prin cap să pună clanța asta la poartă?

— Asta e treaba lui Alic — îi răspund eu.

Bunicul tuși și spuse:

— Foarte bine, acum o să avem două clanțe: una deasupra și alta dedesubt. Dacă vine pe la noi un omuleț mai mititel, n'o să ajungă la clanța de sus, și atunci o să deschidă portița cu cealaltă.

In momentul acela bunicul zări galoșul.

— Dar asta ce mai e?

Eu am pufnit de râs. Mă gândeam: O pățește acum Alic. Alic roși și rămase așa, neștiind ce să-i răspundă. Dar bunicul spuse:

— A!... Parcă seamănă cu o cutie de scrisori. Vine poștașul, vede că nu e nimeni acasă, pune scrisoarea în galoș. Bună treabă!

— Eu am inventat asta — se lăudă Alic.

— Nu mai spune?

— Pe cuvântul meu!

— Ei, bravo ție, — spuse bunicul deschizându-și larg brațele.

La masă, bunicul povestea într'una bunicăi despre galoș:

— Ca să vezi ce copil isteț! Nici n'o să-ți vină să crezi ce i-a dat prin cap. A bătut un galoș în poartă, înțelegi? De când tot spun eu că trebuie să punem acolo o cutie pentru scrisori, dar nu m'am gândit niciodată că e mult mai simplu să pui un galoș.

— Bine — îi răspunde bunica zâmbind. Am să cumpăr o cutie, iar până atunci lăsăm acolo galoșul.

După masă Alic dădu fuga în grădină, iar bunicul îmi spuse:

— Ei ce zici Nicolca, Alic a făcut astăzi o treabă bună, dar tu cu ce poți să te lauzi? Haide, spune, veselește-l pe bunicul.

— Eu — zic — am vrut să prind pește, dar nu mi-a mers deloc.

— Dar unde ai pescuit?

— In iaz.

— Ehe-he! Ce fel de pește poate să fie acolo. Iazul l-am săpat noi, nu de mult, ca să udăm grădina de legume. In el nu dai nici măcar de broaște. Dar tu, drăguțule, nu te lenevi și du-te la gârlă... Acolo lângă podeț e curentul mai repede. Apucă-te de pescuit chiar în locul acela.

Bunicul s'a dus la lucru, iar eu mi-am luat undița și i-am spus lui Alic:

— Hai la gârlă, să pescuim împreună.

— Aha, — zice el, — te-ai speriat! Și acum te dai bine pe lângă mine!

— De ce să mă dau bine? — îi spun eu.

— Să nu mai descânt peștele.

— Descântă-l — îi spun eu — cât poftești.

Mi-am luat cutiuța cu râme, borcanul de dulceață, ca să am în ce pune peștele, și m'am dus. Dar Alic se luă iar după mine. Am ajuns la gârlă. Mi-am găsit un loc pe mal, nu departe de pod, unde apa e mai iute, și am aruncat undița. Alic se tot învârtea pe lângă mine și mormăia:

„Descântă baba descântă moșul.
Descântă ursulețul cenușiu!"

Mai tăcea un pic și iar începea:

— Descântă baba, descântă moșul...

Deodată pluta începu să salte. Am smuls repede undița! Peștele sclipi o clipă în aer, apoi scăpă din cârlig și căzu pe mal. Alic strigă tare:

— Pune mâna pe el!

Se repezi la peste și încercă să pună mâna pe el. Peștele țopăia, gata-gata să cadă iar în apă. Insfârșit Alic îl prinse. Am umplut borcanul cu apă. Alic îi dădu drumul peștelui în el și începu să-l examineze.

— E un biban. Zău că e un biban! Vezi ce dungi are. Asta e al meu.

— Bine — zic eu — să fie și al tău. Mai prindem noi mulți din ăștia.

In ziua aceea am pescuit mult timp. Am prins șase bibănași, patru râbițe și chiar un ghigorț. La întoarcere, Alic ducea borcanul cu pește și nu m'a lăsat nici măcar să-l țin și eu un pic. Era foarte bucuros și nu s'a întristat nici măcar când a văzut că galoșul lui dela poartă dispăruse, iar în locul lui era acum o cutie albastră, nouă-nouță, pentru scrisori.

— N'au decât! — spuse el. După mine, cutia e chiar mai bună decât galoșul.

Alergă într'un suflet la bunica să-i arate peștele.

Bunica ne lăudă. Iar eu i-am spus lui Alic:

— Ai văzut... Degeaba ai tot descântat! Nu fac nici doi bani descântecele tale. Eu nu cred în descântece.

— Așî! — spuse Alic. — Dar ce parcă eu cred în ele? Numai sălbaticii cred în descântece și bunicuțele bătrâne.

Spunând asta, el a făcut-o pe bunica să râdă până la lacrimi, pentru că, deși e bătrânică, nici ea nu credea în descântece.

(Traducere din „Pionierscaia Pravda")

STILETUL

— film sovietic, producție 1954 —

Anul 1916... In cabina unui mare vas de război, tânărul ofițer Vladimir Terentiev e gata să plece pe mare. El nu se aștepta ca „prietenul" său, locotenentul Nichitschi, să-l țintească cu pistolul. Peste o clipă, Terentiev era mort. Cu ce scop l-a ucis Nichitschi? Fără îndoială că pentru a-i lua stiletul. Atunci, ce taină ascunde acest stilet?

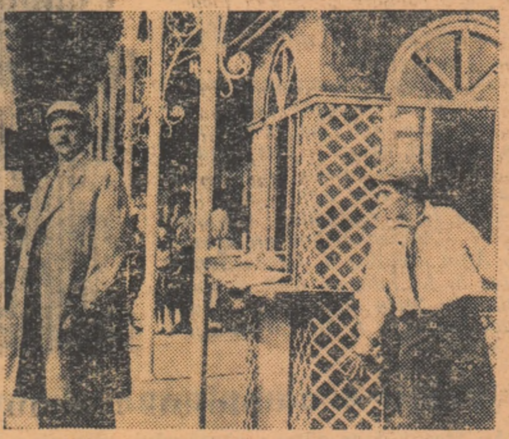

Scena aceasta se petrece cinci ani mai târziu. Cum de a ajuns stiletul în mâna comisarului bolșevic Polevoi? Și teaca, teaca stiletului unde se află? Polevoi știe: la Nichitschi, care a devenit un bandit gardist alb. Și mai știe că în mânerul stiletului e ascuns un cifru, iar cheia cifrului e în teacă...

Iată-l pe Polevoi, care pleacă pe front, încredințând stiletul lui Mișa Poleacov, băiat curajos, care a trecut prin multe împrejurări grele.

Anul 1922. Petrograd. Prietenii lui Mișa Poleacov pregătesc un program artistic. Puțin timp după aceasta ei vor deveni pionieri; unii dintre primii pionieri ai Uniunii Sovietice. E interesant de văzut felul în care vor dovedi că merită această cinste, în lupta pe care o încep împotriva criminalului Nichitschi.

Pionierul Ghenca Petrov nu-l scapă din priviri pe Nichitschi, care, știindu-se urmărit, vrea să fugă cu trenul. Peste puțin el va fi însă arestat. Apoi ce se va mai întâmpla? Despre ce „năpârcă" și despre ce „ceas" vorbește inscripția descifrată de pe mânerul stiletului făurit în anul 1745 de către armurierul Policarp Terentiev?

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7 61 00, 7 60 10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".